

Иван Вазов

Резони на историята и на
правото
Разговор в солунското пристанище

За Македония бе дума,
за тая българска страна.
Учений елин не на глума
с мен почна истинска война.

– Как може туй? – викна, застена. –
Земята славна, що роди
велики елински деди:
най Александра, Демостена?

– Приятелю – казах му там, –
велика слава е ваша
и нямам смисъл да я крам,
но... Македония е наша!

– Как ваша? – викна гордий син
на горделивата Елада,
и ми забъбра дамаскин
зарад Колхида, за Трояда,

– Във старо време, каза с жар,
колоний гръцки вред цъфтяха,
от Понт Евксин до Гибралтар
морята нам покорни бяха.

– Приятелю, и туй го знам:
велика славата е ваша, и старий
свят се пада вам,
но... Македония е наша!

– Що значи туй? Какъв кураж!
Това на варварство мирише!
Казах ти не веднъж и дважд,
че Иродот за вас не пише.

Какво сте вий при тази днес?
А Омир, Платон, а Софокъл?
А Леонид? А Темистокъл?
А Фидиас? А Периклес?

– Приятелю, земята ваша

раждала гении тогаз,
туй знам го йош от първий клас,
но... Македония е наша!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4676>]